

Et Kys.

(At J. J. F. Friis.)

(Fortsat.)

Det kunde det sagtens, "lod Svaret til høsten forlængte Betænkningstid til overveje denne for hende saa vigtige sag, og i Grunden kan man heller ikke vente hende deri."

"Ja, ja, lad os saa vente, til vi have mit til Middag", bemærkede hennes Mand.

Hun forbeholdt sig endog nogle Dage Overvejelse."

Holken Kaprice. "Aa, gaa ind til inde igjen og sig, at jeg onstet Sagen fort, medens De er herude. Denne Modstand er mig altfor pinlig."

Deri man De virkelig have mig undsat," saarede den lille Mand bestemt, og naar De havde set, hvor ulæstelig han blev, da hun sit Arssagen til mit sag at vide, vilde De ogsaa have Meddel med hende."

Mr. Engelhard stadsede.

Jeg spurgte Fruen om Arssagen til myldelige Splid mellem for saa ægteskab; men hun henvisste mig Den at meddele den, og for mig som nægt vilde det være af ikke uben Vigted, at hende denne bedrøvelige Sag Bundet af. "Hvad har De egentlig hæbrede hende, hære Ven?"

"Hun har fjernet sig aldeles fra mig, nu leve her i Huset saagodtsom uden rutes ved, endlige omgaas som Mand kone."

"Hvorfor har dette hærlige Væsen net sig fra Dem?"

Mr. Engelhard betænkte sig lidt, men mede endelig:

"Hordi jeg ikke vilde give hende et til, da hun en Aften kom herind til mig, for at sige mig Godnat."

"Det var da mærkeligt! Hvorfor De ikke give hende dette Kys?"

"Jeg gør det ikke, for den uborhellige Indstifter.

"Det kan jeg ikke sige Dem," saarede Mr. Engelhard forlegen.

"Hvorfor kan De ikke sige mig det?"

"For min Kones Skyld."

"Ja, men hun har selv sagt mig, at maatte gjerne spørge Dem om Alt og sige mig Alt, beträffende den hele sag til denne forældelige Splid."

"Selv om min Kone ikke bryder sig om, vil jeg dog ikke have hende ud i Almunde," saarede hendes Mand, um det forhør begyndte at falde meget besærligt.

"Af mig vil Fruens gode Navn og ikke ikke komme til at lide," saarede den lille Mand noget stort, "selv om hun ikke føler paa en Maade, som kunde sætte en Skilsmisse. Jeg glemmer ikke alle Hemmeligheder end som saa, at netop Skilsmissen, som vil sætte Den eller hende i ondt Rygte, men Ven, og tillad mig at sige Dem det nu, at naar De nægter at aabenliggøre den Grund, hvorfor De søger separation, saa far jeg i det Mindste Indtryk, sammenholdt med det Indstift, jeg skal af den dybt nedbøjed Kone, den første Skyld er paa Deres Side."

"Zaa jar jeg at høre det," saarede Mr. Engelhard med tilsyneladende skulde; "men jeg vil aldeles at sige det, til Det har til saaledes at tage mig forhør eller følde sig umotiveret om."

"Det kan jeg aldeles ikke indromme," saarede den brave Mand med Bestemt, "thi De har jo selv talbet mig til denne Sag for Dem, og hvorfor kan den ikke lige saa godt ordnes til som til Krig."

"Jeg anser Fred her for umulig," saarede Mr. Engelhard, "og hos mig opnaas ikke paa den Maade, De har valgt, da min Kones Sag."

"Mandstykke, Mr. Engelhard, her fejrer vi. Jeg taler ikke mere Fruens sag, end jeg taler Deres. Villad mig tale ud, og saa skal jeg være færdig, Dem saa behager. Deres Hustru er ikke hærlighedsfuld, elstelig og yndig, da at De vil blive uhyggeligt end ved en Skilsmisse, fordi De altid lave at bedrejde Dem, at De har Dem fra en saa hærlig Hustru over Grunde, som baade for Guds og ænglers Domstol berettige en Mand til at fortvilet Skridt, medens hun, Stillet, i sin Enighed kan troste over Dovdigheden om sin Ulydighed."

"Ja, Enigheden vil vel ikke være ud til Aar, naar man er saa fortvistlig, som De har satset Indstiftet, ikke naar man far at vide, at hun medbringe en saa skæltelig Medgift den, jeg indrommer hende. De skal jo forbarne Dem over hende, Prosturator; thi det lader virkelig De er blevet hamret i hende."

"Stilbagensher Dere's spontane Ord dem bestemte Paastand," saarede den Mand og hævede Hovedet saa højt i luften, som han vel kunde, "at, hoor

hos jeg end agter Hr. Engelhard og hørvel jeg synes om hennes elskelige Personlighed, saa kan der dog aldrig blive Tale om nogen saadan forbindelse imellem os, dels fordi jeg aldrig gifter mig, og dernæst fordi det er min Overbevisning, at Sorgen over Tabet af den Mand, hun tilbeder, vil legge hende i Graven inden de 3 Aar er omme."

"Maa jeg saa bede om min Vogn, Hr. Engelhard."

Forsoningen.

Den brave Prosturators mandige Tale havde gjort dybere Indtryk paa Engelhard, end han vilde være sig bekjendt, og den Tanke begyndte forste Gang at opstå hos ham, om ikke ogsaa han havde nogen Uret i sin Optreden, og om han i ethvert Tilfælde ikke havde været vel haard.

Hr. Hansens Lovprisning af hans Kone salde ogsaa hennes hele Billedren for hans indre Vil, og Mindernes om deres tilstigende lykkelige Ægteskab, hænghed og hennes udstyrlige Munderhed begyndte uformelt at gjøre ham varm om Hjertet, og det skulde ikke have undret mig, om Alt ikke var blevet godt, derom hans Kones yndige milde Skilsmisse i det samme var trædt ind til ham, og hun havde lagt sin blode Arm om hans Hals; thi det sorte Skridt maatte hun gjore, dertil var hendes Mand altfor stridig og stolt.

Den hans Kone ubeblev fra Middagsbordet med den Hilsen, at hun ikke var vel, forslimte dette ham imidlertid ikke saa lidet, og da han den næste Dag, som var en Lørdag, var bort fra Morgen til Aften, paa Grund af en Skovalktion, saa han heller ikke den Dag.

Søndag Morgen slæbte Fruen sig paa for at gaa til Kirke, og en Times Tid efter hendes Vorlæng om hendes Mand tilfældigvis ind i sit Kontor, hvor hans Dje straks faldt paa Skilsmisfeften, som låa paa hans Skrivebord.

Med en seberagtig Hæftelighed greb han det stjæbnesvænge Dokument, for at se, om hun havde underkrevet, og en dyb Røgne udbrænde sig over hans Ansigt, alt som han læste, hvad hans Kone havde tilspjet i Papiret.

Han løste nemlig:

"Da jeg ingen Brode er mig bevidst, saa kan jeg heller aldrig indvile i at stilles fra mine Børns Fader, som jeg altid har elset med trofast, inderlig Hærlighed, og som jeg vil else med usoranket Omhed, saa lenge jeg lever og aanser."

Henriette Engelhard.

Hendes Mand sank ned paa Stolen ved Skrivebordet. Han læste og læste disse Linier, hvori den reneste Hærlighed udalte sig, og igennem hølle han sitte til, og i næste Gang fulgte hende paa Skrivebordet.

"Det har ogsaa været min Menning," forslimte hans Kone, "men jeg gjor det kun paa en enest Betingelse."

Han løste nemlig:

"Da jeg ingen Brode er mig bevidst, saa kan jeg heller aldrig indvile i at stilles fra mine Børns Fader, som jeg altid har elset med trofast, inderlig Hærlighed, og som jeg vil else med usoranket Omhed, saa lenge jeg lever og aanser."

Hans Kone kom tilbage fra Kirken, Hun kom gaaende op ad Gaarden i venlig Samtale med Husholderken, der ogsaa havde været i Kirke. Der var saadan en Fred, ja næsten Livsglede udbrædt over hendes mildt Ansigt, at Hr. Engelhard, hvis Øje fulgte hende paa hele hendes Vandring over Gaarden, kunde ikke Andet end indromme for sig selv, at hun saa saa god og fortællende ud som ingenstude for.

Tag Dig iagt, Hr. Engelhard. Det lader til, at Du begynder at blive fornuftig! Det gode Omslag i hans Sind gav sig ogsaa tilkende ved Bordet, hvortil hans Kone var mødt med en vis Engelskelse, da hun ikke vidste, hvoredes han havde optaget hendes Svar.

"Vælkommen tilbage fra Kirken," vare hans første Ord. "Var det en god Prædiken, Du sit?"

Henriettes Hjerte bæltebde af Glæde. "Goddag min Ven. Pastor Jensens Prædikener ere altid saa hjertelige," saarede den unge Kone.

"Hvad var Texten i Dag?" spurgte hendes Mand videre.

"Hvi ser Du Skjaven i Din Broders Øje," saarede den unge Kone, hvis Øje modtæt hændes Mands paa en saadan Maade, at de Begge kom til at sadme; men ganske vist var det, at deres Hjertet i denne Stund var somme hinanden et godt Stykke nærmere.

Efter Bordet gik Hr. Engelhard ind i sit Værelse.

Høg dog efter ham, Henriette! Høg efter ham! Spild ikke det gunstige Øjebille!

"Du maa have market, at hans Hjerte er begyndt at blive blæst; men Du ved ogsaa, at hans Stolthed forberer, at Du skal gjøre det første Skridt.

"At, nej! Og da han forbandt sig med mig, da han er saa fortvistlig, som De har satset Indstiftet, ikke naar man far at vide, at han medbringe en saa skæltelig Medgift den, jeg indrommer hende. De skal jo forbarne Dem over hende, Prosturator; thi det lader virkelig De er blevet hamret i hende."

"Stilbagensher Dere's spontane Ord dem bestemte Paastand," saarede den Mand og hævede Hovedet saa højt i luften, som han vel kunde, "at, hoor

hos jeg end agter Hr. Engelhard og hørvel jeg synes om hennes elskelige Personlighed, saa kan der dog aldrig blive Tale om nogen saadan forbindelse imellem os, dels fordi jeg aldrig gifter mig, og dernæst fordi det er min Overbevisning, at Sorgen over Tabet af den Mand, hun tilbeder, vil legge hende i Graven inden de 3 Aar er omme."

Han saa bede om min Vogn, Hr. Engelhard.

"Maa jeg bede Dig, hære Robert at læse dette Brev, som Prestens Karl levereude mig ved Kirken, og dernæst sige mig, hvad Du raader mig til at gjøre."

Uden at forse et Ord tog hendes Mand Brevet ud af hendes Haand og læste som følger:

"Den 24. Juli.

Gode Kusine. Jeg tillader mig her ved at anmode Dig om en Samtale, naa og hvor det behager Dig. Jeg giver Dig mit Resword paa, at jeg har en Meddelelse at gjøre Dig, som kan være Dig af største Vigtighed. Din

Hengivne Hæfter.

Baldemar Fassing."

"Gjor Du, hvad Du vil i Dette som i Alt andet," saarede hendes Mand noget overart.

Det var virkelig ligesom han træt sig tilbage i samme forhold som hans Kone nærmede sig ham.

"Dersom jeg maatte gjøre i Alt, hvad jeg vilde," saarede hans Kone, næsten med et flæmst Bille, i det Mindste fil hun sin Mand til at staa sine Øyne ned for det, "saar ved jeg nog, hvad jeg gjorde i dette Øjebille; men, hære Robert, derom den fattigste Husmandskone kom og bad Dig om et godt Raad, saa vilde Du ikke nægte hende det, og derfor kan Du saa meget mindre asslaa Din Hustru at raade hende, naar hun beder Dig derom; thi hømmer skal hun ellers henvende sig til om et godt Raad?"

Mere for at sljule sin Forlegenhed end for atter at gjøre sig bekjendt med Brevelets Indhold, gjennemløb Hr. Engelhard det igjen.

"Jeg troer, Du skal indromme ham en Sammentkomst," sagde han efter nogen Betænkning, idet han lagde Brevet fra sig paa Skrivebordet.

"Det har ogsaa været min Menning," forslimte hans Kone, "men jeg gjor det kun paa en enest Betingelse."

"Ganske som Du vil," lod det sorte Svar.

"Hvor jeg er lykkelig ved, at Du samtykker deri, hære Robert," saarede hans Kone med usordbult Glæde; thi den eneste Betingelse, hvormed jeg opfylde hans Ønske, er den, at Du overværer Moder."

"Men hvad tanker Du vaa, Kone?" udbrød hendes Mand og sprang op fra Stolen ved Skrivebordet. Han læste og læste disse Linier, hvori den reneste Hærlighed udalte sig, og igennem hølle han sitte til, og i næste Gang fulgte hende paa Skrivebordet.

"Du har givet mig Dit Ord paa forhånd, hære Robert, og jeg hjælper Dig derfor godt, til at Du vil bryde det," saarede hans Kone fast.

"Hordi jeg ellers ikke kan komme der," saarede den unge Kone med sagte Stemme, og saa ham hjertlig ind i Øjet.

"Det kan jeg ikke forstå! Hvorfor kan Du ikke samles med ham uden mig?"

"Hordi Du ikke længer har Tillid til mig, Robert," saarede hans Kone med nedslagnede Øyne, idet hun kom til at rømme over sine egne Ord.

"Jo, jeg har Tillid til Dig, Henriette," saarede den unge Kone, hvis Øje modtæt hændes Mands med begejstret Øjne, hvilket var at se, om han var af hende, saaledes som hun stod for ham.

"Har Du, min Robert! O! Sig det en Gang endnu!" udbrød den unge Kone og læste et Bille fuldt af Hærlighed og Omhed naa ham.

"Ja, jeg gjenstør det, jeg har Tillid til Dig, hære Henriette. Ifje Styrke af Misstiv er der i mit Hjerte."

"Hvor Du gjor mig lykkelig, dyrebare Mand, ved at tale saaledes til Din Kone."

Hun vallede og maatte gibe ham i Armen; men alligevel maatte hendes Mand saa sin Arm om hendes Lin, for at holde hende oppe; men hende var af hende.

De to Herrer kom entrent samtidig ud paa Lejlen, hvor Hr. Engelhard rolig sagde til den unge Mand:

"Hvad er det saa, jeg skal have at vide?"

For Hr. Fassing endnu kunde faa Lid til at tale, var Hr. Engelhard springen ned af Hesten og vendende sig til den unge Mand udbrød han:

"Var saa artig Hr. Kandidat Fassing, sat Dem op paa min Hest. Jeg selv kom til at høre hende og hævde hende op til hennes Stolthed, fordi jeg hørte, at hun var en god Samvittigheds helle Grimodighed ind i sin Mandes Værelse.

Hæder, som De har satset Indstiftet, ikke har det været en god Samvittigheds helle Grimodighed ind i sin Mandes Værelse.

(Fortsættet.)

"Fa'er, er Du ond imod Mo'er?" spurgte pludselig den lille Holger, der stak sit krokslede Hoved ind ad Doren til dem.

"Nej, elskede Barn, Fader er vel god og god imod Moder," svarede Fruen.

"Ja, men Du græder jo, Moder."

"Det er af Glæde, hede lille Holger," forsikrede hun; men det kunde den lille barnabarnet set ikke forstå, thi naar han græd, var det aldrig af Glæde, det huslede han nok, og han saa derfor aabenbart pa sin Fader med et vantro Bille.

Nu vitled Fruen sig blidt af sin Mandes Arme, boede sig ned over sin Son, lostede ham op til sig og kyssede ham.

"Kys Mo'er, Fa'er, udbrød den misstroiske Lille, og med det Samme greb han sine Forældre om Nakken og forte dem sammen. Hørst du blev han fuldstændig beroliget, og nu boede han ogsaa sin lille Mund til deres, idet han lagde sine smaa Arme om sin Faders og Moders Hals.

Det var som om den lille hidtil havde merlet, at der var Noget imellem hans Forældre, og at han ligefrem vilde overbevise sig om, at Alt nu var godt igjen. Barnet lagde langt østre Marke til, hvilket foregik omkring dem, end vi følgesløge Gaume ville indre og indromme.

"Lad os nu saare de godte Hæfter," bemærkede endelig Hr. Engelhard, idet han satte sin Son ned paa Jorden igjen.

"Hørst skal vi saa mødes med ham,"